

tudíž žalobce při nabytí domu o této úmluvě svého právního předchůdce se žalovanými nevěděl a vědět nemohl, nebylo by lze tvrditi, že on byl vázán touto úmluvou, jelikož to vyplývá z povahy obligatorního závazku, o kterýž by pak šlo. Proto jest zapotřebí, by skutková povaha byla ještě v tom směru dále probírána a vysvětlena, zda byla při koupi domu žalobcem řeč o tom, že žalovaní požívají ochrany nájemníků, či zda nebyla o tom vůbec řeč.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl rekursu.

D ů v o d y:

Zákon o ochraně nájemníků jest, hledíc k sociálně politickým úvahám, jež jsou jeho základem, jus cogens a jus strictum. Výhody tohoto zákona vztahují se proto výlučně jen na byty, pro něž tento zákon byl vydán, a nelze ani souhlasnou vůlí stran rozšířiti zákon na byty, na něž se podle zvláštních jeho předpisů nemá vztahovati. Bylo-li tudíž, jak je tvrzeno, dřívějšími majiteli domu žalovaným přislíbeno, že v jejich domě budou pod ochranou nájemníků tak, jako jejich předchůdce v bytě, nestal se touto dohodou byt, do něhož se žalovaní nastěhovali teprve 20. září 1928, bytem, na nějž jest použití zákona o ochraně nájemníků. Došlo tím k nájemní smlouvě, podle níž si pronajímatelé uložili dobrovolně omezení co do výpovědi a zvýšení činže, a to takové, jaké obsahuje zákon o ochraně nájemníků ohledně bytů, na něž se zákon ten vztahuje, a poskytl žalovaným stejné výhody, jaké poskytuje zákon o ochraně nájemníků. Smlouva tato však zavazuje jen strany, jež smlouvu ujednaly, tedy pronajímatele, předchůdce žalobcovy, nikoli také nového držitele domu, žalobce, jemuž nájemníci musí po řádné výpovědi ustoupiti, nebylo-li jejich právo zapsáno do veřejných knih (§ 1120 obč. zák.), a nepřevzal-li nový držitel domu smluvní závazek dřívějšího držitele. Žalovaní v námitkách tvrdili, že žalobce do tohoto závazku vstoupil. Postrádá-li tedy odvolací soud dostatečný skutkový základ pro posouzení otázky, zda toto tvrzení žalovaných jest správné, totiž, zda žalobce převzal závazek ze smlouvy třeba i jen mlčky, zrušil-li proto napadený rozsudek a vrátil věc prvému soudu, by provedl žalobcem nabídnutý důkaz svědky, po případě i výslech stran, nelze v tom viděti nesprávné posouzení věci. Námitce žalovaných, že i novému držiteli domu musí nájemce ustoupiti jen po řádné výpovědi, jest ovšem přisvědčiti, leč řádná výpověď jest právě výpověď daná v zákonné lhůtě a jen tato přichází v úvahu, není-li nájemní smlouva, jak byla ujednána s předchůdci žalobcovými, závaznou pro žalobce.

Čís. 10450.

Usnesení odvolacího soudu, jímž byla zamítnuta námitka nepřislušnosti tohoto soudu, nelze napadati.

Není na závadu platnosti směnky, že blankosměnka byla doplněna všemi náležitostmi po dni splatnosti uvedeném na směnce. Datum vy-

stavení směnky nemusí odpovídati skutečnosti, jen nesmí odporovati výslovné úmluvě, zákonu a logickému úsudku o nemožnosti.

(Rozh. ze dne 17. ledna 1931, R I 968/30).

Soud první stolice (okresní soud v P.) zrušil směnečný platební příkaz. Odvolací soud (krajský civilní soud v Praze) zamítl námitku své nepříslušnosti, zrušil napadený rozsudek a vrátil věc prvnímu soudu, by, vyčkaje pravomoci, dále jednal a znovu rozhodl. Důvody: První soudce opřel své rozhodnutí o právní názor, že vyplnění směnky dnem splatnosti 12. června 1930 odporuje právní povaze směnky, jest nepřipustné a jest je pokládati za nedoložené a že proto schází směnce náležitost podle § 3 čís. 4 sm. zák., udání doby, kdy má býti placeno. Směnka vyplněna byla, pokud jde o datum vystavení po 12. červnu 1930, jak jest nesporno, takže datum vystavení 20. března 1930 na směnce neodpovídá skutečnosti. První soudce dovozuje z toho, že směnka byla vystavena, doplněna všemi náležitostmi po dni splatnosti na směnce uvedeném (12. června 1930) a že tu jde proto o nemožnost, neboť splatnost směnky takto předchází jejímu vystavení. Jest však uvážiti, že jde o blankosměnku podle § 6 sm. zák. Žalobce jest zároveň držitelem směnky, a proto mu lze namítnouti vyplnění směnky, které by se přičilo zákonu nebo úmluvě. O tom, že se přičilo vyplnění směnky úmluvě, nic první soudce neuvádí, zbyl by tedy případ protiprávního vyplnění směnky. O tvrzenou nemožnost tu však nejde, neboť formálně jest směnka správná a zejména den vystavení na ní uvedený není v logickém rozporu se dnem splatnosti uvedeným na směnce. Nelze proto mluvíti o nedostatku podstatné náležitosti podle § 3 čís. 4 sm. zák. Povaha blankosměnky nese sebou, že se její vyplnění může státi volně, nemusí tedy datum vystavení odpovídati skutečnosti, jen nesmí odporovati výslovné úmluvě, zákonu a přirozeně také logickému úsudku o nemožnosti, jenž by tu byl, kdyby datum vystavení na směnce uvedené bylo starší než-li datum splatnosti tamže uvedené, nebo kdyby směnka byla vystavena dnem, kdy výstavce již nežil. Takového rozporu tu však není, naopak datum vystavení a splatnosti, na směnce uvedené, jsou v logickém sledu a také výstavce v době vystavení směnky žil. Není proto názor, o nějž první soudce opřel rozhodnutí, správný a, ježto se soudce omezil jen na tuto jedinou námitku a neprobíral námitky ostatní, nelze odvolacímu soudu konečně rozhodnouti, nýbrž nezbylo než rozsudek zrušiti a rozhodnouti, jak svrchu uvedeno (§ 496 čís. 3 c. ř. s.).

Nejvyšší soud rekurs, pokud směřoval proti výroku o námitce nepříslušnosti odvolacího soudu, odmítl; jinak mu nevyhověl.

Důvody:

Rekurs, pokud jím stěžovatel napadá usnesení odvolacího soudu, jímž byla zamítnuta námitka nepříslušnosti tohoto soudu, bylo odmítnouti jako nepřipustný pro nedostatek předpokladů § 519 c. ř. s.

Jinak rekursu nebylo vyhověno, neboť jest přisvědčiti právnímu názoru odvolacího soudu, že námitka neplatnosti směnky není opodstatněna, a poukazuje se stěžovatel v tomto směru na příslušné odůvodnění napadeného usnesení. Blankosměnka stává se vyplněním platnou smenkou, směnka řádně vyplněná jest pak platná a závazná podle obsahu vzniklého doplnění. Podle svého obsahu byla směnka vystavena dne 20. března 1930 a splatná 12. června 1930. Tyto směnečné údaje si nijak neodporují a proto jest směnka formálně platná. Že se vyplnění směnky stalo skutečně teprve po 12. červnu 1930, jest pro otázku platnosti směnky úplně nerozhodné, jak již odvolací soud správně vyložil.

Čís. 10451.

Fusí akciové společnosti s jinou akciovou společností nezaniká podnájemní poměr s fusovavší akciovou společností.

(Rozh. ze dne 17. ledna 1930, Rv I 2047/30).

V domě žalobců měl najaty hostinské místnosti pivovar v Š. Od pivovaru v Š. měl hostinec v podnájmu V., hostinskou koncesi měl pivovar v Š. Pivovar v Š. splynul fusí s pivovarem v P. Žalobou, o niž tu jde, domáhali se žalobci na V-ovi, by bylo uznáno právem, že žalovaný nemá nájemní práva k místnostem, že jest povinen to uznati a hostinskou místnost vykliditi. Žalobu odůvodňovali žalobci tím, že fusí pivovaru v Š. s pivovarem v P. zaniklo podnájemní právo žalovaného. O b a n i ž š í s o u d y žalobu zamítly, o d v o l a c í s o u d z těchto důvodů: Odvolatelé vytýkají soudu první stolice, že, zamítnuv žalobu, neposoudil věc správně, a snaží se dovoditi, že pivovar v Š. zanikl výmazem z obchodního rejstříku 20. března 1929, čímž prý zanikla i jeho koncese pro výkon hostinské živnosti v místnostech, o něž jde, a v důsledku toho zanikl i nájemní poměr ohledně těchto místností mezi ním a žalobci. Nemohl se proto pivovar v P. vzdáti koncese, která z pivovaru v Š. na něj přejíti nemohla, ve prospěch žalovaného, a, obdržel-li žalovaný koncesi, obdržel ji jako koncesi novou, zcela samostatně a nemohla naň proto přejíti již zaniklá nájemní práva pivovaru v Š., výmazem z obchodního rejstříku rovněž zaniklého. Pokud prý se pivovar v P. koncese ve prospěch žalovaného vzdal, učinil prý tak neprávem, neboť byla to smlouva příčící se zákonnému zákazu a dobrým mravům, tudíž podle § 879 obč. zák. neplatná. Universální sukcese tu prý není, ani kdyby tu byla, nepřechází na nabyvatele nájemní právo dřívějšího majitele závodu při postupu závodu, nalézajícího se v najatých místnostech. Těmto právním vývodům odvolatelovým nelze přisvědčiti. Otázka koncese k provozu hostinské živnosti v místnostech, o něž jde, zejména komu koncese původně náležela, zda zanikla zánikem pivovaru v Š., či zda přešla na pivovar v P., zda tento se jí vzdal, a byl oprávněn se jí vzdáti ve prospěch žalovaného a zda tento ji nabyt samostatně či jako koncesi novou, jest pro správné posouzení této sporné věci zcela nerozhodná. Záleží jen na